

Sygnatura akt VIII C 2309/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko T. F.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. F. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 3.250,11 zł (trzy tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych jednaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego T. F. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 1.017 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2309/18

UZASADNIENIE

W dniu 29 sierpnia 2018 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu T. F. powództwo o zapłatę kwoty 3.250,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 31 lipca 2017 roku z (...) Finanse S.A. umowy pożyczki nr (...). Z uwagi na opóźnienie w spłacie rat pożyczkodawca wypowiedział umowę, a następnie w dniu 13 kwietnia 2018 roku zbył wierzytelność względem pozwanego na rzecz powoda. Na dochodzoną kwotę składają się: 3.053,12 zł należności kapitałowej, 100,38 zł odsetek umownych naliczonych przez powoda od dnia 13 kwietnia 2018 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu oraz 96,91 zł odsetek umownych i karnych naliczonych przez pożyczkodawcę do dnia 20 marca 2018 roku.

(pozew k. 9-11)

W dniu 28 września 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował roszczenie co do wysokości, podniósł również zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

(nakaz zapłaty k. 29, sprzeciw k. 31-33)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew w całości.

(pismo procesowe k. 40-44)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 lipca 2017 roku pozwany T. F. zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na mocy której udzielono mu pożyczki w kwocie 2.119,60 zł. Pozwany zobowiązał się spłacić otrzymaną kwotę wraz z opłatą przygotowawczą – 100 zł, prowizją – 826,64 zł, opłatą za dostarczenie środków – 20 zł, opłatą za usługę terenowej obsługi pożyczki – 44 zł oraz odsetkami w wysokości 92,68 zł, w 44 tygodniowych ratach w wysokości: pierwsza rata – 72,95 zł, pozostałe raty – 72,79 zł. Całkowita kwota do spłaty obciążająca pozwanego wynosiła 3.202,92 zł. Pożyczka została oprocentowana według stopy procentowej równej dwukrotności odsetek ustawowych (10% w dacie zawarcia umowy). Za opóźnienie w spłacie pożyczki pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki, jeśli pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą kwoty równej dwóm pełnym ratom pożyczki. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni.

Środki pieniężne pozwany otrzymał na karcie przedpłaconej, którą odebrał w dniu podpisania umowy. Karta ta była wydawana przez współpracujący z pożyczkodawcą bank i umożliwiała pożyczkobiorcy dostęp do kwoty przekazanej na nią przez pożyczkodawcę.

(umowa pożyczki k. 23v.-25v., okoliczności bezsporne)

Na poczet spłaty zobowiązania pozwany dokonał wyłącznie jednej wpłaty w wysokości 150 zł. Wobec zaprzestania dalszej spłaty, pismem z dnia 15 marca 2018 roku, doręczonym w dniu 28 marca 2018 roku, pierwotny wierzyciel wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia oraz wezwał do zapłaty kwoty 3.143,68 zł, w tym kwoty 90,56 zł tytułem naliczonych karnych odsetek.

(wypowiedzenie k. 26-26v., potwierdzenie odbioru k. 27-28, okoliczności bezsporne)

W dniu 13 kwietnia 2018 roku (...) Finanse S.A. w P. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności wynikających z zawartych pożyczek spłacanych tygodniowo, określonych w załączniku nr 4 (papierowy) i 4a (w formie elektronicznej), m.in. wobec dłużnika T. F.. W związku z cesją powód w dniu 24 kwietnia 2018 roku uścił w formie przelewu umówioną cenę.

W wyciągu z listy dłużników, sporządzonym w oparciu o dane znajdujące się na nośniku CD stanowiącym załącznik do umowy cesji z dnia 13 kwietnia 2018 roku, zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na kwotę 3.053,12 zł.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 14-15, odpis z KRS k. 15v.-16v., k. 16v.-18v., k. 19-21v., potwierdzenie przelewu k. 21v., wyciąg z listy dłużników k. 22)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten okazał się niezasadny. W ocenie Sądu zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki z dnia 31 lipca 2017 roku. Powód złożył do akt sprawy umowę cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z listy dłużników, a także potwierdzenie uiszczenia ceny przez nabywcę. Przedłożona umowa cesji została podpisana przez strony ją zawierające, przy czym powód wykazał – poprzez złożenie stosownych odpisów z KRS – umocowanie osób podpisanych pod umową do jej zawarcia. Oczywiście jest przy tym, że załącznik zawierający listę wierzytelności nie został złożony w formie kompletnej, a jedynie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanego), co jednak nie umniejsza jego mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tę konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu wierzytelności, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane. Odnośnie zaś przedłożonego dokumentu podkreślić wymaga, iż został on sporządzony przez zawodowego pełnomocnika w oparciu o dane znajdujące się na nośniku CD stanowiącym załącznik do umowy cesji (załącznik 4a), brak jest zatem podstaw do kwestionowania jego wiarygodności. Kontynuując rozważania w zakresie omawianego zarzutu podkreślenia wymaga także, iż wierzytelność objęta wyciągiem z listy dłużników została w odpowiedni sposób oznaczona, co pozwala na jej pełną identyfikację. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić wreszcie należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki. Jednocześnie wobec wykazania przez powoda, iż uiszczył cenę za nabywane wierzytelności nie sposób przyjąć, jak czyni to pełnomocnik pozwanego, że zbywca mógł odstąpić od umowy cesji. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaze, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2.119,60 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz kosztem pożyczki w łącznej wysokości 1.083,32 zł w 44 tygodniowych ratach. Powód przedłożył podpisaną przez T. F. umowę nr (...), w treści której określone zostały wszelkie relewantne jej postanowienia. Podkreślenia wymaga, że w umowie pozwany potwierdził, że w dniu jej zawarcia otrzymał całkowitą kwotę pożyczki w formie karty przedpłaconej zasilonej kwotą 2.119,60 zł. Skoro więc powód wykazał ponadto wszelką

wątpliwość, iż pozwany zawarł umowę pożyczki, na mocy której otrzymał kwotę 2.119,60 zł, to powinnością pozwanego było wykazanie, że spłacił zaciągnięte zobowiązanie w zakresie większym, aniżeli oznaczonym przez powoda, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Obowiązkiem temu pozwany nie zdołał sprostać. W świetle powyższych rozważań zarzut pełnomocnika pozwanego, iż powód nie wykazał dochodzonego w sprawie roszczenia, co do wysokości, nie zasługuje na uwzględnienie.

Oczywiste jest również, że pierwotny wierzyciel był uprawniony do wypowiedzenia umowy, pozwany zaprzestał bowiem spłat kolejnych rat pożyczki, a także do naliczenia odsetek karnych od niezapłaconych w terminie należności.

Na koniec, na marginesie – wobec braku podniesionych w tym zakresie jakichkolwiek zarzutów – podkreślenia wymaga, że naliczony przez pożyczkodawcę całkowity koszt pożyczki (990,64 zł nie licząc odsetek umownych) jest niższy od limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianego w art. 36a ust.1 ustawy o kredycie konsumenckim, który to limit w realiach niniejszej sprawy wynosi 1.066,47 zł. Przypomnienia wymaga, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a cyt. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. I wprawdzie pozaodsetkowe koszty kredytu w przedmiotowej umowie z całą pewnością nie były niskie, to jednak pozwany decydując się na pożyczkę oferowaną w sektorze pozabankowym godził się na ich poniesienie. Pamiętać także należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, które to działanie rodzi wyłącznie koszty odsetkowe, a więc obiektywnie niewysokie. Oczywiście jest również, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości oznaczonej w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a jednocześnie brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, czy też opłaty przygotowawcze, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając sporne opłaty pierwotny wierzyciel działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 19 czerwca 2018 roku w sprawie III Ca 686/18, z woli ustawodawcy, takie działanie powoda, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. skutkując nieważnością umowy w tej części czy też bezskutecznością tego zastrzeżenia z uwagi na jego abuzywny charakter (tak też m.in. Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 5 czerwca 2018 roku, II Ca 340/18, L.; Sąd Okręgowy w Lublinie w wyroku z dnia 26 lipca 2018 roku, II Ca 171/18, L.). Powyższe stanowisko koresponduje z koncepcją racjonalności polskiego ustawodawcy zgodnie, z którą działanie w ramach przepisów prawa nie powinno zostać uznane za kształtujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub zasadami współżycia społecznego. Nieuprawnione jest twierdzenie, by działanie w ramach jasnych i niebudzących wątpliwości co do ich wykładni przepisów ustawy, służącej w istocie ochronie interesów konsumenta, pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego czy dobrymi obyczajami.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.250,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.